

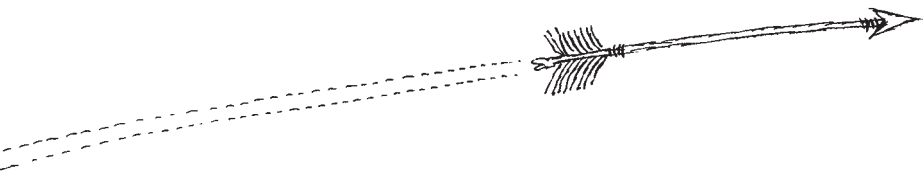
JIRÍ HOLUB
FUNKČNÍ JIRÍHO MARIČKA

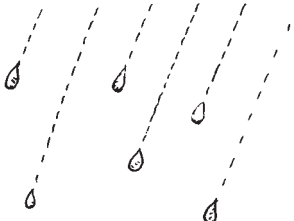
Ako Drzú skrotit' Soňu

Jiří Holub

Ako skrotiť Drzú Soňu

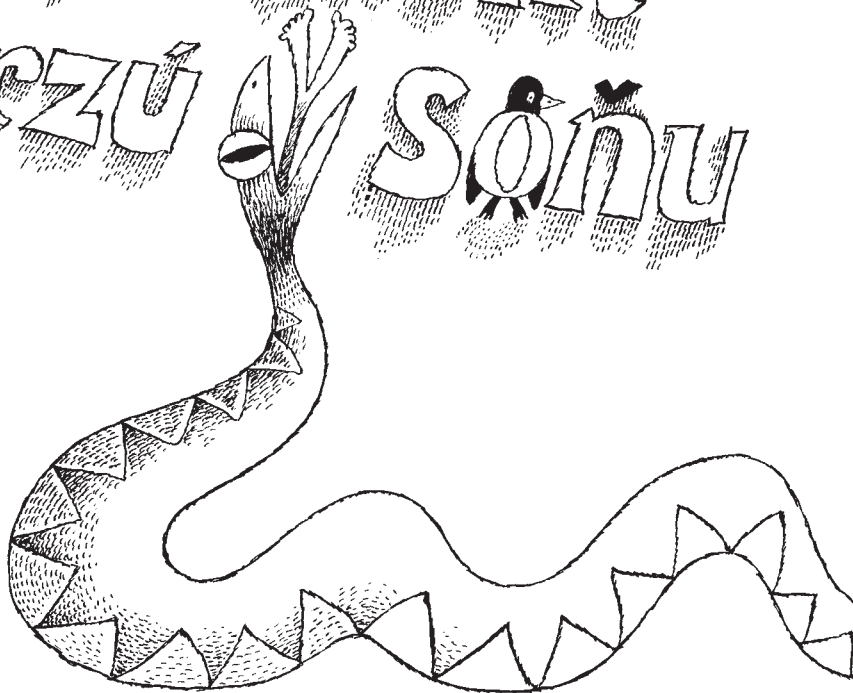

JIRÍ HOLUB
ILUSTROVAL JURAJ MARTISKA

Ako skrotit' Drzú soňu

Slovak edition © Perfekt 2014
Text © Jiří Holub
Slovak translation © Marta Hlušíková
Illustrations © Juraj Martiška
Design © Juraj Martiška 2014

Ako skrotiť Drzú Soňu

Autor: Jiří Holub

Z českého originálu *Jak se zbavit mstivé Soni* preložila Marta Hlušíková.

Ilustrácie: Juraj Martiška

Editorka: Magdaléna Gocníková

Jazyková redaktorka: Zuzana Vrábelová

Grafická úprava: Juraj Martiška

Vydal Perfekt, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava,
ako svoju 669. publikáciu.

Rok vydania 2014

Prvé vydanie

Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT, Karpatská 7, 811 05, Bratislava 1,
fax: 02/52 49 97 88, e-mail: odbyt@perfekt.sk alebo kúpiť na rovnakej adrese
v Kníhkupectve Vojtecha Zamarovského, alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.

Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na www.martinus.sk, www.dibuk.sk,
www.datart.sk a www.prestigio.sk.

ISBN 978-80-8046-668-8

www.perfekt.sk

sme vlastne prišli k Drzej Soni

Všetko bolo u nás v Žabykláčove úplne v poriadku, kým k nám neprišla Drzá Soňa. Sme malé mestečko a naša babka hovorí, že tu vidí do taniera každý každému. Máme jedno námestie, radnicu, na vršku hrad a našu slávnu školu. Práve tam chodím ja, Čalabúnová, Žuvačková, Vreteno alebo slabinger Vášnivý a všetci sme žiakmi piatej triedy. Nie je nás veľa, asi pätnásť, pretože ako hovorím, Žabykláčov je malé mestečko medzi kopcami a lesmi a je dosť možné, že ste o ňom nikdy nepočuli. Učitelia nás veľmi radi nemajú, vraj všetci skončíme v polepšovni, ale my si to nemyslíme. Možno trochu hneváme, ale kto nie?

Je pravdou, že dve triedne učiteľky to s nami vzdali. Jedna ufujazdila autobusom ani nie štrnásť dní nato, čo do mestečka celá nadšená prišla – a to si myslím, že nám krivdila, pretože my sme nechceli tú kopu sena zapáliť, iba sme skúšali, či bude naozaj horieť, a ona naozaj horela. Kto mohol vedieť, že si tam bude naša učka vylihovať a ešte k tomu nie sama?

Tá druhá učka neskočila do autobusu, ale podeň, a to zasa omylom, pretože Žliabok práve vtedy skúšal vybuchovacie guľôčky a Čalabúnová práve vtedy odho-

dila banánovú šupku. A ako sa učka zľakla, tak poskočila a priamo sa na tej šupke šmykla pod ten autobus. Našťastie parkoval, takže sa jej vlastne tiež nič nestalo, ale zasa bolo haló a zasa sme počúvali, ako rastieme pre kriminál. Učku sme už nevideli, pretože ju ten istý autobus, ktorému predtým skontrolovala výfuk, odviezol nevedno kam.

Lenže potom ten istý autobus, čo tie dve učky odviezol, vypľul na námestí Drzú Soňu!

Ona sa volá Tichučková, ale priezvisko klame, pretože táto babizňa je hotový tajfún! Len čo prvý deň prišla do školy, zaviedla taký poriadok, že to v poriadku vôbec nebolo! Je vraj nejako špeciálne vyštudovaná, čo aj dáva okamžité najavo a hneď si myslí, že o nás všetko vie. Tak napríklad Žliabok sa len tak zo žartu robil, že je námesačný, lenže Tichučková ho nielen hneď a zostra prebrala, ale ešte všetkým urobila prednášku o tom, že Žliabkova mama nejedla v tehotenstve jogurty, a teraz je jej dieťa blázon. Medzi nami, ja som s ňou tajne súhlasil, pretože Žliabok je naozaj čudný. Veď uznajte, chodiť k rybníku bez plaviek, skákať zo skaly brušáky tam, kde je plytčina, zjesť pavúka alebo podpaľovať hnoj, to nemôže robiť normálny človek.

Lenže potom sa raz Drzá Soňa pustila do mňa, že vraj stále klamem a že je to preto, lebo dedovi vlani umrela mačka, na ktorú som bol vraj fixovaný! Chápete to?

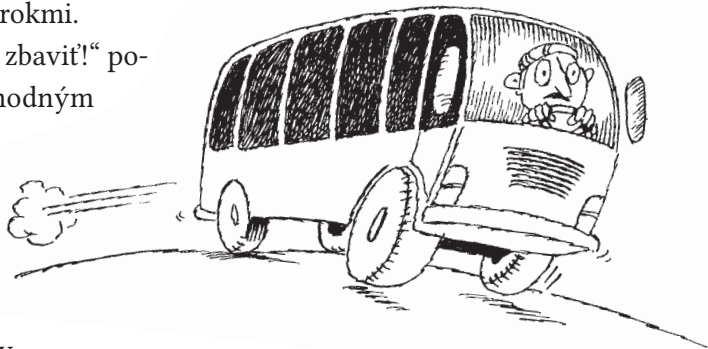
Tichučková je jednoducho tiež čudná, strašne guľa očami a na všetko má hneď odpoveď. Takto si to rozhádzala nakoniec s celou triedou, až ju všetci začali nenávidieť.

Najhoršie na tom bolo, že nám občas došlo, že si to s nami hádam aj užíva alebo čo. Napríklad sme jej hneď na privítanie dali na stoličku pripináčik a ona si nielenže nesadla, ale na druhý deň sa polovica z nás pri sadaní pichla, pre-

tože, a to by človek od učky nečakal, nám to vrátila, ako sa hovorí, i s úrokmi.

„Musíme sa jej nejako zbaviť!“ povedala pred hodinou rozhodným hlasom Čalabúnová.

„Predsa nie je možné, aby sa nám ju nepodarilo uštváť!“

Všetci sme prita-
kávali, pretože to bola prav-
da – takto dlho s nami ešte nikto nikdy nevydržal. Neza-
brali vybuchovacie guľôčky, zdochnutá myš v triednej knihe, huba napustená
atramentom, živá koza v triede, slovom nič! Keď my vybuchovacie guľôčky –
ona mačacie hovienka do všetkých topánok v šatni. Keď my myš – ona se-
kundové lepidlo na stoličke. Tá babizňa bola nezničiteľná a nebezpečná.

Preto keď prišla Čalabúnová s tým trochu nebezpečným nápadom, všetci
sme sa ho hneď chytili.

„No hej, lenže kde ho chceš vziať?“ spýtal sa jej Vášnivý, triedny slabinger.
„Za dedinou nič také nechytíme a myslím si, že na to, aby sme ho kúpili, to
teda nemáme, ani keby sme nedali tolko na charitu!“

„Vážení, vy ste fakt nemožní!“ zafučala Čalabúnová. „To je predsa jasné,
že ho nekúpime, ani nenájdeme. My ho totiž ukradneme!“

Hneď začala vysvetľovať celý ten svoj plán, ako sa zbaviť tej našej učky
raz a navždy.

„Každý rok nás predsa musia vziať niekam na výlet, že?“

To museli všetci uznať.

„Takže,“ pokračovala Čalabúnová, „nezostáva im nič iné, len nás vziať buď

na nejaký zámok, alebo do ZOO. A pretože si každý veeeelmi rozmyslí, či nás pustí medzi drahé vázy a obrazy, tak si myslím, že tento rok na jar pofrčíme do ZOO, kde zoženieme to, čo hľadáme.“

Trieda zajačala nadšením.

Totíž, aby ste tiež mohli jačať ako my: Čalabúnová vymyslela, že keď v ZOO potiahneme boa, veľhada kráľovského, prepašujeme ho do kabinetu, kde Tichučková býva cez prestávky, a zamkneme ju tam spolu s hadom. Potom stačí počkať, nažratého hada odgúľať niekam do lesa a o tom, kam zmizla učka, sa už nikto nikdy nedozvie.

Bol to výborný plán, teraz sme už iba potrebovali dostať sa do tej ZOO. Kalúsovej ešte napadlo, že by sme hada nemuseli ani ukradnúť, že by stačilo učku k tomu hadovi iba postrčiť. Tomu sme však akosi veľmi neverili, lebo učka s nami vykopala vojnovú sekeru a určite sa bude držať dosť ďaleko od nebezpečných klietok a výbehov.

Presne ako predpovedala Čalabúnová: na výlet sa išlo do ZOO! Bolo to síce len tak-tak, pretože nakoniec sa nehovorilo o žiadnom zámku, ale o nejakom hrade, ktorý bol napoly zrúcaný a v ktorom okrem jedného stola a vypchatého netopiera nič nebolo. Lenže aj jeden stôl a netopier niečo stoja, tak nás radšej autobus, ktorý väčšinou vozieval zločincov a bol celý zamrežovaný, odviezol do bratislavskej ZOO, kde sa mala uskutočniť lúpež storočia.

Tichučková sa správala presne podľa predpovede, viedla nás k tučniakom a papagájom, vyhla sa pavúkom, tigrom a všetkému, čo hryzie a nepohrdne učiteľským mäskom, takže plán strčiť učku niekde omylom tentoraz vybuchol. Ne zostalo nič iné, než aby Čalabúnová a Komínik pri prechádzaní sa pavilónom opíc zmizli a našli to, po čo sme vlastne do ZOO prišli.

Čalabúnová kradla veľhada kráľovského

„No tak makaj!“ zašepkala Čalabúnová Komínikovi do ucha hneď, ako sa začala akcia Veľhad a Žliabok hodil medzi opice dymovnicu. V jačaní a zmätku, ktorý nastal, si nikto nevšimol dvoch žiakov piatej triedy základnej školy, ako sa s veľkou hokejovou taškou ťahajú k pavilónu hadov. Z červeného dymu, ktorý zaplnil pavilón opíc, začali vybiehať kašľajúci návštevníci. Jeden pán držal za ruku tlstú gorilu a kričal na ňu: „Dočerta, hýb sa, Marta! Ti hovorím, že to boli určite teroristi!“ A bez toho, aby sa obzrel, ťahal zmäteného ľudoopa zo ZOO preč, zatiaľ čo pravá Marta blúdila zadymenou chodbou.

„To sa Žliabkovi podarilo, čo?“ zachichotal sa Komínik a už sa s Čalabúnovou hnali k vytúženému cieľu.

Mali šťastie, pavilón hadov bol skoro ľudoprázdny. Väčšina návštevníkov teraz stála vonku a zízala na čmudiaci pavilón opíc, pri ktorom už hasiči rozbaľovali hadicu.

Tí dvaja na nič nečakali a vrhli sa medzi teráriá a výbehy.

„Mamba, zmija rohatá, štrkáč, korálovka, východ z pavilónu, užovka obojková, krajta tigrovitá... ty kokso, to je plazov, ti poviem!“ ochkal Komínik a rýchlo prezeral ďalšie teráriá.

„Mám to!“ zvrieskla Čalabúnová. „Makaj, daj sem tú tašku!“ zahučala na

spolužiaka a preskočila sklenenú ohradu, v ktorej ležal obrovský had a viditeľne spal, alebo sa aspoň robil, že spí.

Najskôr si asi naozaj zdriemol, pretože keď ho Čalabúnová schmatla a začala pchať do tašky na hokejistický výstroj, had otvoril oči a vyzeral minimálne prekvapene. Asi sa mu stalo po prvý raz, že by korisť namiesto bojazlivého krčenia sa v rohu a občasného infarktového pišťania lovila jeho.

Ale ako to už u plazov býva, i tento sa veľmi rýchlo spamätal a v plnej kráse a sile sa vztýčil nad Čalabúnovou.

Komínik zostal s otvorenými ústami stáť jednou nohou vo výplaze (tak sa hovorí hadím výbehom) a pozeral sa, ako sa zrazu had hrozivo týči a okrem toho ešte syčí.

Čalabúnová to trochu zaskočilo, ale pretože patrila k najväčším expertom na školský zločin, okamžite reagovala. „Tak toto teda nie, chlapče!“ zhúkla na veľhada a bleskurýchlo vytiahla z kabelky poriadne vystresovaného ježka!

„Čo to robíš?“ zvrieskol na ňu Komínik, ktorý už ničomu nerozumel.

„Niekde som čítala, že hady sa boja ježkov! Ulovila som ho včera v záhrade,“ zakričala Čalabúnová a strčila ježka medzi seba a hadiu tlamu.

Veľhad asi nečítal rovnakú brožúrku ako Čalabúnová, takže sa ježka nezľakol, zatiaľ čo ježko jeho áno. Ale skôr, ako stihol zafučať, veľhad ho, pichliače-nepichliače, prehltol.

„Krišpín dolina!“ stihla ešte zajačať Čalabúnová predtým, než s ňou had urobil to isté, čo pred chvíľkou s ježkom.

Komínik s hrôzou pozoroval, ako jeho spolužiacka mizne v hadovi, ktorý sa po jedle uvoľnil a natiahnutý sa usalašil na zemi, aby mohol tráviť. Potom sa už ani nepohol.

Komínik sa pomaly preberal zo šoku a už chcel zmiznúť ako para nad hrncom, keď sa z hada ozvalo: „Komín, si tu?“